

ORAO

Pošao jednom neki čovjek u šumu, da bi potražio pticu koju bi mogao ponijeti kući. Uhvatio je mladog orla, donio ga kući i stavio u kokošinjac među kokoši, patke i purane. Hranio ga hranom za perad, iako je on bio orao, kralj ptica.

Nakon pet godina čovjeka je posjetio neki prirodoslovac. Kad su prolazili vrtom, reče je ovaj: „Ona ptica tamo nije kokoš, ono je orao!“ - „Da“ kazao je čovjek, to je točno, ali ja sam ga uzgojio kao kokoš. On više nije orao, nego kokoš. I kad su mu krila tri metra široka, on je ipak kokoš.“

„Ne, reče prirodoslovac, to je još uvijek orao jer on ima **srce** orla. To će mu pomoći da se visoko vine u zrak.“ - „Ne, ne, reče opet čovjek, on je sada prava kokoš i nikada neće letjeti kao orao.“

Potom zaključio je da će načiniti pokus. Prirodoslovac je uzeo orla, podigao ga uvis i rekao mu zaklinjući ga: „Ti koji si orao, koji pripadaš nebu, a ne zemlji, raširi svoja krila i leti!“

Orao je sjedio na visoko ispruženoj šaci i ogledavao se. Iza sebe je vidio kokoši kako ključaju zrnje i skočio k njima dolje.

Čovjek je progovorio: „Kazao sam ti: on je kokoš.“ „Ne, rekao je drugi, on je orao. Sutra ću pokušati još jednom.“

Drugog se dana popeo s orlom na krov kuće, podigao ga uvis i rekao mu: „Orle, ti koji si orao, raširi svoja krila i leti!“ Kad je orao opet ugledao kokoši kako čeprkaju u dvorištu, skočio je iznova dolje k njima i pridružio im se.

Tada je čovjek ponovio: „Kazao sam ti da je on kokoš.“ „Ne, odvratio je drugi, on je orao i ima još uvijek **srce** orla. Dozvoli nam da još jednom pokušamo; sutra ću ga pustiti i on će odletjeti.“

Slijedećeg je jutra poranio, uzeo orla i iznio ga daleko iz grada do podnožja visoke planine. Sunce je upravo izlazilo, zlatilo je vrh planine i svaku hridinu obasjavalo u radosti jednog predivnog jutra. Čovjek je visoko podigao orla i rekao mu: „Orle, ti si orao. Pripadaš nebu a ne ovoj zemlji. Raširi krila i leti!“

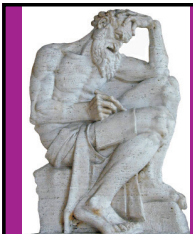
Orao je pogledao unaokolo, zadrhtao kao da je ispunjen novim životom - ali poletio nije. Tada ga prirodoslovac okrene da gleda direktno u sunce. I iznenađeno ptica je raširila svoja snažna krila i uz karakteristični orlovski krik polećela...; sve više i više... i nikada se više nije vratila.

Bio je to orao iako je bio uzgajan i pripitomljen kao kokoš.

Stvoreni smo na sliku i priliku Božju, ali ljudi su nas podučavali da mislimo kao kokoši. I još razmišljamo kao kokoši, iako smo u stvarnosti orlovi....

Raširite svoja krila i letite! I ne budite nikad zadovoljni dobačenim mrvicama!

(Gillhaus, "Inmitten der City")

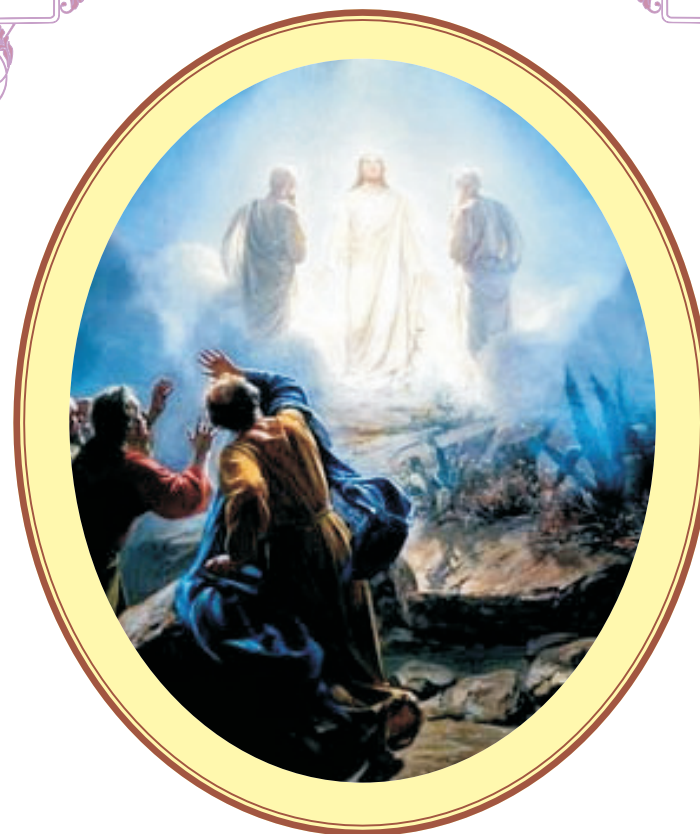

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

II. NEDJ. KORIZME - 4.3.2012.

Broj: 10 (250)

**OVO JE SIN MOJ, LJUBLJENI.
SLUŠAJTE GA!**

Današnje evanđelje (Mk 9, 2-10)

POŠALJI DUHA SVOJEGA, GOSPODINE, I OBNOVI NAŠU ŽUPU!

Naslov ovog napisa je modificirani zaziv iz crkvene liturgije *"Pošalji Duha svojega, Gospodine, i obnovi lice zemlje!"*

Danas naš o. Biskup u sklopu svoje pastirske službe 'službeno' pohada našu župu. U našoj biskupiji se takav "pastirski pohod" ili "vizitacija" zbiva svake četvrte godine. To prilikom biskup redovito dijeli i sakrament potvrde krizmanicima u župi. Nažalost naša župa ove godine nema krizmanika, pa ovaj pohod moramo doživjeti nekako manjkavo.

Možemo li što učiniti da taj manjak nadoknadimo? Sa krizmanicima ne, jer ih nema, ali zato možemo sa sobom.

Ovaj članak smjera tom cilju. Biskupski pohod je i bez aktualnih krizmanika milosni dar kada Duh Sveti kao "Životvorac" (kako ga zovemo u vjerovanju) želi prostrujati duhovnim krvotokom župne zajednice oživljavajući, osvježavajući, obnavljajući...

Zato je u našoj vjerničkoj zajednici danas vrlo primjerena upravo ovakva molitva. Odrasli kršćani u našoj župi možemo se sjetiti naše krizme i otvoriti put djelovanju Duha Svetoga otkrivši još jednom u svojoj duši vlastiti "pečat dara Duha Svetoga" što smo ga jednom primili i možda na njega "debelo" zaboravili. Kad vam se na neki vrijedni, lijepi i skupocjeni predmet u kući ili bilo gdje kroz dugo vremena nabrala prašina, vi ćete tu prašinu, kada to želite ili kad vas nešto na to potakne, sa predmeta počistiti i izglancati ga da bi zasjaao u svoj svojoj ljepoti. Ni najskupocjeniji mramor nije lijep pod patinom koju vrijeme na njega nataloži. Sjetite se što činite s mramornim pločama na grobovima svojih pokojnika o Dušnom danu!

Sve što se često ne uzima u ruke s vremenom izgubi svoj sjaj. Kolikogod bilo vrijedno može čak pasti u potpuni zaborav. Sve su to jako "ljudske" stvari i nikoga ne trebaju čuditi. Pitanje je samo da li se to "isplati" i da li je vrijedno odlučiti se da to i dalje tako ostane: zanemareno, zaboravljeno, neiskorišteno, možda čak obezvrijeđeno.

Naime, ako je ljudima nešto važno, ako nešto doista cijene, onda to pamte, na to misle, tome se vesele, za to su zahvalni itd. Jednom riječi: od toga "žive". To postaje sadržaj ili dio sadržaja njihova života.

Tako ljudi pamte datum svoga vjenčanja. Teško je naći čovjeka koji to ne zna. Ali ne samo to, ljudi pamte sve trenutke koji su za njihov život bili značajni, koji su njihov život nekako odredili, u određenom pravcu usmjerili i sl. Tako se pamti dan smrti svojih dragih kao i dan rođenja svoje djece, pamte se i dani prometnih ili nekih drugih nesreća..., dan kada nam se ovo ili ono dogodilo što smo dugo čekali itd. To nam pamćenje pomaže "brisati prašinu" s nekih za nas važnih događaja - iskustava iz našeg života.

Većina ljudi međutim ne pamti ni datum svoga krštenja ni datum svoje krizme. To još dakako ne mora značiti da im ti sakramenti ništa ne znače. Ima i drugih načina kako se sjećanje na te sakramente održava živim. Mnogi, barem mlađi, imaju negdje spremnjenu i sliku - uspomenu na sakrament krizme. Lijepo je i vrijedno držati tu sliku među svojim obiteljskim dokumentima. No, nije li ipak normalno da kršćanin zna i "napamet" datum svoje krizme, ako mu je ona doista važna? A ona doista nije ništa manje važna od bilo kojeg drugog sakramenta, pa ni od ženidbe, jer i snaga sakramenta ženidbe je snaga Duha

Svetoga koji u njoj djeluje. I kad bračna zajednica ne funkcionira kako treba očiti je znak da su supruzi "otkazali gostoprimstvo" Duhu Svetome.

Prilikom zadnje krizme u župi imali ste priliku na velikom plakatu vidjeti datum Vaše krizme. Jeste li ga zapamtili? Zna li sve koji su se krizmali zajedno s Vama? Mnogi su danas već u vječnosti. Sjetite ih se!

Obrisat ćemo i na taj način malo prašine zaborava i izglancati taj dragulj u našoj duši s kojim možda svjesno više uopće ne računamo.

Sa sakramentom krizme događaju se i prave tragedije kod onih koji su do krizme išli u crkvu i na vjeronauk, a onda su - mjesto da postanu zreliji i odgovorniji ljudi u Crkvi - otkazali svemu. Nakon krizme žive kao pogani do prve prilike kad im Crkva opet bude nešto zatrebala; ako ne prije, onda bar za crkveni sprovod. Kako se to s pojedinim ljudima događa i koliko su za to sami, a koliko njihova okolina odgovorni i krivi, samo Bog zna. Ipak valja reći da se takve stvari događaju između dviju krajnosti. Jedna je krajnost da su pristupajući sv. krizmi bili ogrezli u zlo i u duboku duhovnu lijenost, pa su se s krizmom samo željeli malo poigrati i Duhu Svetom se narugati. Druga je krajnost da su bili duhovno potpuno slijepi i glupi, da nisu razumjeli ništa. Dakako da oni zato nisu ni odgovorni. Između tih dviju krajnosti stoje naši grijesi propusta, zaborava, nemara za Duha Svetoga koji je u nama... To su naše ljudske slabosti kojima popuštamo, mjesto da sa zahvalnošću i radosno koristimo i svjetlo i snagu Onoga, koji je već po proroku Ezekijelu u St. Zavjetu obećao: "Dat ću vam novo srce, nov duh udahnut ću u vas".

Prošle smo nedjelje u evanđelju imali priliku čuti kako je "Duh" odveo Isusa u pustinju pruživši tako Isusu-čovjeku priliku da nam pokaže kako se u životu izlazi na kraj sa Zlim koji nas stalno napastuje.

U pustinji je Isus bio sam, suočen sa svojim moćnim i lukavim neprijateljem koji ga je htio skrenuti na krivi put. Pomno analizirajući đavlove napasti uočavamo napasnika izuzetnu inteligenciju i lukavost. Nije teško uvidjeti da samo predajući se vodstvu Duha Svetoga čovjek može s njim izaći na kraj. To nije nikada ni ugodno ni lako. Isus je pokazao da se to može i kako se može. Sjećate se da je Duh Sveti sišao nad Isusa prilikom njegova krštenja na Jordanu. Nakon toga Duh odvodi Isusa u pustinju. Đavao ga tu čeka i vrlo inteligentno i lukavo napada. Isus prožet Duhom Svetim prozire njegove primamljive ponude i odbija ga. Mi u Isusu tada prepoznavamo "novoga čovjeka", čovjeka s "novim, drukčijim srcem", čovjeka "novog, drukčijeg duha". Taj novi čovjek - Isus, snagom će Duha Svetoga "obnoviti lice zemlje" i sada ga molimo da obnovi našu župu.

A budući da mi u životu često i uvijek iznova više ili manje zatajujemo, on nam povremeno daje priliku koju možemo lako iskoristiti da u nama sv. potvrda, sakrament Duha Svetoga, ponovno zaživi. Tu priliku imamo i sada! On nas opet zove da mu se iskreno stavimo na raspolaganje, jer i po nama želi "obnavljati lice zemlje".

Zakoračili smo u korizmu koja je ove godine obogaćena i biskupovim pohodom. Bog danas i nas zove kao nekoć Abrahama (čuli smo danas u I. čitanju). Abraham je spremno odgovorio. "Evo me!" I kolikogod ga je to koštalo on svoj "evo me" nije povukao. Zato je zaslužio čuti i drugi Božji poziv i obećanje koje slijedi: "Kunem se samim sobom... svoj ću blagoslov na te izliti..."

Ni s nama nije i neće biti drukčije.

Budimo kao orao iz sljedeće priče!